

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **E. K.**
státní příslušnost X
t. č. pobytem X

zastoupen: Mgr. Ing. Tomáš Tillmann, advokát
sídlem Vrázova 1324/40, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2025, č. j. OAM-1237/ZA-ZA12-VL14 - 2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2025, č. j. OAM-1237/ZA-ZA12-VL14-2024 **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **10 140 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Tomáše Tillmanna, advokáta, sídlem Vrázova 1324/40, Ostrava.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včasnou žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) brojil žalobce proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“ nebo „AZ“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul informace sdělené žalobcem v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu jsou jeho obavy o život.
3. Žalobce v údajích k žádosti a při pohovoru dne 19. 9. 2024 sdělil, že se hlásí ke kurdské národnosti a je schopen se dorozumět v tureckém a kurdském jazyce. Je bez náboženského přesvědčení. Ke svému politickému přesvědčení vypověděl, že o politiku se trochu zajímá a je proti současnému zřízení v Turecku. Ke svému rodinnému stavu žalobce konstatoval, že je rozvedený, rozvedl se asi před třemi měsíci a má čtyři děti. Syn F. se nyní nachází v ČR, je rovněž žadatelem o mezinárodní ochranu, přičemž ostatní děti jsou v Turecku. Jsou tu rovněž synové jeho bratra R. – M. a S. Jako poslední místo bydliště ve vlasti žalobce uvedl město A. Na území ČR vstoupil dne 15. 9. 2024 nelegálně autem, když cestoval přes Srbsko (tam pobyl asi dva měsíce) a pak Maďarsko. Předchozí pobyty ve státech Evropské unie a udělená víza nebo povolení k pobytu v jiných státech žalobce popřel. Také nikde jinde nežádal v minulosti o udělení mezinárodní ochrany. Ke svému zdravotnímu stavu žalobce konstatoval, že má cukrovku, se kterou se léčí asi dva roky.
4. V pohovoru žalobce zejm. uvedl, že v A. provozoval noční klub, ale v současné době převedl tuto činnost na jinou osobu a pobírá nájem. Za konkrétní důvod jeho vycestování z Turecka v červenci 2024 označil své postřelení dne 2. 2. 2024, následkem něhož měl obavy o život. Pokus o jeho vraždu měl spáchat M. Y., jehož však žalobce nezná, nicméně vyjádřil přesvědčení, že tato osoba dostala od někoho příkaz k jeho zabití. Státní zástupce zahájil vyšetřování, na základě šetření pak byla státním zástupcem podána obžaloba k trestnímu soudu v A. K důvodům útoku na svou osobu žalobce vyličil rodinný příběh, kdy v roce 1980 byl zastřelen jeho otec. Po této události byli nuceni se přestěhovat do A. Až do roku 1995 bylo dle žalobce vše v pořádku. V roce 1995 odešel jeho mladší bratr S. k partyzánům do hor. Poté, co se státní složky dozvěděly, že se jeho bratr přidal k PKK, tak se o ně začaly zajímat. Bratr S. byl v roce 1995 zabit. Další bratr žalobce jménem R. byl dle něj odsouzen na krátkou dobu k trestu odnětí svobody, a po propuštění si opatřil falešné dokumenty, na základě kterých odešel do Istanbulu. Bratr R. byl poté v roce 2022 také zastřelen. Žalobce uvedl, že je stát neustále sledoval a vyústilo to opět v usmrcení R., který byl synem M. v roce 2021. Dne 3. 3. 2023 byl pak na pracovišti zastřelen jeho bratr M. Je přesvědčen, že příkazy k zastřelení členů rodiny byly dány státem.
5. Žalobce poukázal na to, že je sympatizantem politické strany HDP (nyní DEM). Za skutečný důvod svého postřelení však považuje to, že podal trestní oznámení ve věci vraždy svého bratra M. a jeho syna R. na neznámého pachatele. Útok na jeho osobu se v současné době v Turecku vyšetřuje. Věc je ve fázi šetření, a z videozáznamů není přesně

jasné, kdo byl střelcem. Od jeho postřelení až do jeho vycestování z vlasti už k žádnému incidentu nedošlo. Výhrůžky, že k něčemu takovému dojde, mu však chodily již dříve. Tehdy to i oznámil státnímu zastupitelství, ale nevyhověli mu v žádosti o poskytnutí ochrany.

6. Žalovaný shromáždil pro posouzení věci podklady, zejm. ohledné politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Konkrétně vycházel z Informace OAMP - Turecko. Bezpečnostní a politická situace v zemi. Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav srpen 2024 ze dne 6 srpna 2024 Informace OAMP - Lidové demokratická strana (HDP), ze dne 8 ledna 2024, Informace MZV ČR č. j. 121952-6-2024-MZV/LPTP ze dne 26. 9. 2024 a Informace MZV ČR č. j. 106032-6/2022-LPTP ze dne 16. března 2022. Žalobce předložil žalovanému několik listinných podkladů týkajících se komunikace s orgány činnými v trestním řízení ohledně jeho napadení i vraždy jeho bratra M. K. v roce 2023.
7. K možnosti navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí žalobce sdělil, že by chtěl doložit novinový článek o jeho bratranci A. K., ve kterém se popisuje situace kolem jeho úmrtí ve vězení. Jeho bratranec nese stejné příjmení jako on. Doložením článku žalobce zamýšlí prokázat, že turecká vláda cíleně škodí jemu a rovněž jeho rodině. V článku je uvedeno, že jeho bratranec byl těsně před propuštěním, přičemž je otázka, proč by si takový člověk měl sáhnout na život. Dne 15. 4. 2025 obdržel správní orgán mailovou zprávu, jejímž obsahem je webový odkaz na tento článek.
8. Žalovaný posoudil azylový příběh žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu a neshledal, že by žalobce splňoval podmínky ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu. K původně prezentované domněnce, že veškeré útoky na žalobce a jeho rodinu se udály v důsledku jejich sounáležitosti s HDP, žalovaný vyložil, že dle Informace OAMP - Lidové demokratická strana (HDP) ze dne 8. 1. 2024 historii této politické strany. Z těchto informací neplyne, že by řadový a nerizikový člen strany HDP byl standardně vystaven perzekuci, takže rozhodně není pravděpodobné, že by k tomu došlo u neaktivního příznivce strany. Toto je i případ žalobce, dle něj byl pouze sympatizantem a pro žádnou politickou stranu nikdy nepracoval. V souvislosti s účastí na politických mítincích v minulosti neuvedl naprosto žádné konkrétní potíže. Žalobce dále netvrdil ani žádný vztah k PKK, na rozdíl od svých zastřelených bratrů. K tomu žalovaný podotkl, že PKK je mezinárodně uznávaná jako teroristická organizace, a tudíž je legitimním právem každého státu postihovat osoby, které se podílejí na její činnosti. Z časového hlediska je však nemožné, aby se tyto tragické rodinné události logicky odvíjely od spojitosti se stranou HDP, neboť ta začala být politicky aktivní až od roku 2013. O politické straně HDP se také neobjevují informace o vraždách na objednávku či zabíjení celých rodin. Navíc zbytek rodiny žalobce v Turecku nemá žádné potíže (jeho starší bratr a děti žalobce vyjma syna F.). Žalovaný rovněž podotkl, že žalobce neměl žádný problém s vycestováním ze své vlasti na cestovní pas, tedy zcela legálně.
9. Ohledně potíží žalobce (postřelení i dalších úmrtí v rodině) žalovaný uvedl, že nelze v jeho případě učinit závěr, že původcem jeho potíží je veřejná moc. Původcem pronásledování může být sice i soukromá osoba, to však pouze za předpokladu, že lze prokázat, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Ani k takovému závěru však nelze v dané věci dospět, neboť v případě žalobce nelze konstatovat, že by mu příslušné státní orgány jeho země původu odmítly poskytnout ochranu jeho osoby či že by byly záměrně nečinné. Žalobci

bylo umožněno podat trestní oznámení, tato byla přijata, a dle jeho tvrzení jsou i prověřována (v případě úmrtí jeho bratra už i byla postoupena soudu). Žalovaný konstatuje, že v příběhu neshledává ze strany státních orgánů žádná závažná porušení lidských práv nebo opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování.

10. Žalovaný neshledal ani podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny či národního humanitárního azylu.
11. Ohledně podmínek pro udělení doplňkové ochrany žalovaný vycházel z týchž podkladů jako při posouzení podmínek pro udělení azylu, které opětovně podrobně shrnul. Uvedl k nim, že nezpochybňuje samotné zranění žalobce v důsledku postřelení, avšak *předložené dokumenty neobjasňují důvod, proč ke zranění došlo*. Žalovaný uvedl, že vzal tyto dokumenty na vědomí, nicméně je „nezahrnul do podkladů pro rozhodnutí“. Shodně pak přistoupil k doložení žalobě, kterou podal žalobce na neznámého pachatele za účelem prošetření smrti jeho bratra. Dále stručně uvedl, že v Turecku v současné době neprobíhá ozbrojený konflikt, který by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) AZ.
12. Poněvadž okolnosti azylového příběhu žalobce přiznání mezinárodní ochrany neodůvodňují, žalovaný žalobci mezinárodní ochranu neudělil.

III. Žaloba

13. Žalobce zdůraznil, že na základě podkladů uvedených v žádosti trvá na svém stanovisku, že mu v Turecku hrozí nebezpečí vážné újmy. Žalobce tvrdí, že byly splněny důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu. Dle jeho stanoviska byly splněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany, jelikož v případě vycestování žalobce zpět do Turecka by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle ust. § 14a odst. 2 AZ.
14. Žalobce se obává, že by mohl být po návratu do Turecka perzekuován jako neúspěšný žadatel o mezinárodní ochranu, jelikož Turecko nedodrží lidská práva tak jako státy Evropské unie. Turecké úřady a policie se mohou po jeho návratu do Turecka začít o něho zajímat a může být vystaven nebezpečí na zdraví či životě, a to stejně jako v doloženém případě vězně, který v říjnu 2024 zemřel za podivných okolností v tureckém vězení. O skutečnosti, že politickým vězňům, kterým by se mohl reálně po návratu do Turecka stát, hrozí v tureckých věznicích mučení a smrt, jak se pravidelně informuje v tureckém opozičním tisku - viz např. odkaz na zprávu z 29.10.2024 - <https://www.evrensel.net/haber/532413/beni-oldurecekler-diyen-mahpus-supheli-sekilde-yasamini-yitirdi>, která má nadpis: *Vězeň, který řekl „Zabijí mě“ zemřel za podezřelých okolností*.
15. A. K. si odpykával v tureckém vězení nepodmíněný trest odnětí svobody a měl být propuštěn zanedlouho propuštěn. Při poslední návštěvě jeho rodičů ve vězení jim sdělil, že má informace, že z vězení nevyjde živ. Jeho rodiče jeho vyjádření nevěřili, ale jejich syn skutečně za podivných okolností následně ve vězení zemřel a oni do dnešních dnů neobdrželi žádné oficiální stanovisko, za jakých okolností se tak stalo. Ústně jim bylo sděleno, že spáchal sebevraždu, ale tomu oni nevěří, protože jejich syn se už těšil na nový život po propuštění z vězení a nikdy by si život sám nevzal. Jeho rodič jsou přesvědčení,

že jejich syn byl ve vězení zavražděn na pokyn státních tureckých orgánů, protože byl Kurd, který veřejně projevoval nespokojenost se současnou politickou situací v Turecku.

16. Žalobce ví, že v Turecku nehrozí odsouzeným oficiálně trest smrti, ale je všeobecně známo, že v případě státního zájmu jsou vězni mučeni a umírají ve vězení za nevyjasněných okolností, stejně jako výše uvedený bratranec žalobce. Žalobce proto spatřuje vady napadeného v tom, že bylo rozhodnuto podle skutkového stavu, který neměl a doposud nemá oporu v provedeném dokazování a současně použitelné právní předpisy byly nesprávně aplikovány a vyloženy. V návaznosti na výše uvedené není napadené rozhodnutí v souladu s žalobcem navrženými důkazy, kdy také vzhledem k výše uvedeným skutečnostem považuje jemu hrozící vážnou újmu za zcela reálnou a opodstatněnou.
17. Hlavní námitka žalobce i nadále směřuje ke skutečnosti, že podle jeho právního názoru mu při neudělení doplňkové ochrany hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce na základě výše uvedených důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhuje ho zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení, jakož i přiznání náhrady nákladů řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

18. Ve svém vyjádření ze dne 8. 7. 2025 žalovaný uvedl, že jde-li námitku žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, sděluje k tomu žalovaný, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Žalovaný je toho názoru, že proto, aby žalobce mohl tuto svou povinnost splnit, učinil maximum. Dále byla žalobci dána možnost se seznámit, vyjádřit se a doplnit nashromážděné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu a bylo zjištěno, že žalobce nesplňuje důvody k udělení azylu z taxativně vymezených důvodů zákona o azylu a ani mu v případě návratu nehrozí vážná újma.
19. Žalovaný uzavírá, že mezinárodní ochranu ve formě azylu lze v souladu s příslušnými ustanoveními tohoto zákona udělit pouze osobě, která byla v zemi své státní příslušnosti pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, rasu, národnost, pohlaví, náboženství či příslušnost k určité sociální skupině, nebo se takového pronásledování obává v případě svého návratu do země státní příslušnosti. V tomto případě však žalovaný takové skutečnosti neshledal a žalovaný odkazuje na obsáhlé zdůvodnění v napadeném rozhodnutí.
20. Co se týká žalobní argumentace ohledně obav z trestního stíhání, resp. perzekuce jako neúspěšného žadatele o azyl s odkazem na případ A. K., tak ani tato skutečnost není opodstatněná a nezakládá důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí. Vždy zásadní je výpověď žadatele o azyl, ze které se při posuzování azylového příběhu vychází. Žalovaný odkázal na pohovor, který byl se žalobcem proveden. Z pohovoru takové skutečnosti, které by zakládaly opodstatněnost obav z pronásledování v návaznosti na domnělé uvěznění, nevyplynají a nebyly ani prokázány. Ostatně toto nevyplyvá ani z předložených dokladů.
21. Žalovaný uzavřel, že důvody k udělení mezinárodní ochrany formou azylu dle ustanovení § 12 písm. a), § 12 písm. b), § 13 ani § 14 zákona o azylu v případě žalobce

shledány nebyly. Stejně tak absentují důvody k udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a či § 14b zákona o azylu.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a ve lhůtě podle § 32 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
23. Soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné. Zároveň byly naplněny důvody pro postup soudu bez nařízení ústního jednání ve smyslu § 76 s.ř.s.
24. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů. Při posuzování věci soud přihlédl rovněž dle ustanovení § 32 odst. 9 zákona o azylu, které provádí čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Krajský soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze znění zákona o azylu platného a účinného ke dni vydání napadeného rozhodnutí (viz čl. II bod 5 přechodných ustanovení zákona č. 314/2025 Sb.).
25. Žaloba je důvodná.
26. Krajský soud se nejprve ve světle vznesených žalobních námitek zabýval tím, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné a zda netrpí dalšími vadami ve smyslu § 76 odst. 1 s.ř.s., k nimž by krajský soud byl nucen přihlédnout i z úřední povinnosti. Shledal, že takovými vadami napadené rozhodnutí trpí.
27. Zdejší soud stručně připomíná, že nepřezkoumatelnost [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.] je velmi závažná vada, pro kterou soud zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, není-li rozhodnutí jako celek srozumitelné příp. nelze zjistit důvody, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku. Stěžejními důvody pro shledání nepřezkoumatelnosti je absence skutkových důvodů pro vydání rozhodnutí a jejich nedostatečné uchopení a vysvětlení v jeho odůvodnění. Krajský soud poukazuje na ustálenou judikaturu v otázce nepřezkoumatelnosti (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, či i rozsudky téhož soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, nebo ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25; rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
28. V první řadě se krajský soud zabýval prací žalovaného se shromážděnými podklady. Žalobce předložil žalovanému řadu listin, které se týkají konkrétně a zcela individuálně jeho azylového příběhu. Z jeho indicií zcela zřejmě vyplývá, že žalobce i jeho rodina byli zasaženi řadou tragických násilných úmrtí, v nichž žalobce spatřuje relevantní souvislost ať už se svým politickým přesvědčením, napadením střelnou zbraní, tak případně s členstvím jeho bratra v teroristické organizaci PKK, zastřelením bratra M. v roce 2023 či uvězněním svého bratrance A. K. V případě otázky pronásledování je relevantní otázkou přičitatelnost těchto okolností tureckým orgánům veřejné moci (původce pronásledování), a v případě otázky vzniku vážné újmy je relevantní otázkou, zda

žalobci v případě návratu do země původu hrozí s přiměřenou pravděpodobností mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest.

29. Žalovaný se k těmto podkladům při zpracování napadeného rozhodnutí postavil způsobem, který podle přesvědčení krajského soudu nelze *v této věci* akceptovat. V první řadě sice zcela správně nechal předložené listiny přeložit do českého jazyka a jejich obsah konstatoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Již z toho plyne relevance těchto listin pro posouzení azylového příběhu žalobce (nikoliv samozřejmě *a priori* důvodnost jeho azylového příběhu). Žalovaný pak zcela rozporně v napadeném rozhodnutí uvádí, že tyto listiny nepřijal jako podklady pro napadené rozhodnutí, a to snad z toho důvodu, že při seznámení s podklady žalobce proti tomu nic nenamítal. Protokol o seznámení s podklady pro rozhodnutí skutečně neobsahuje seznam žalobcem předložených listin. Dodatečně pak byl žalovanému předložen též článek o A. K. a jeho úmrtí ve vězení, kterému mělo být vyhrožováno smrtí, který žalovaný rovněž nechal přeložit v českém překladu a založit do spisu.
30. Podle ustanovení § 23c zákona o azylu je výčet podkladů pro rozhodnutí demonstrativní, tzn. kromě výslovně uvedených typů podkladů (žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění, protokol o pohovoru, informace o zemi původu či výsledek lékařského vyšetření) může být podkladem pro rozhodnutí jakýkoliv nosič informace zprostředkující určitý poznatek o věci mezinárodní ochrany. Ve smyslu čl. 4 odst. 3 kvalifikační směrnice jsou při posouzení žádosti o mezinárodní ochranu zohledněny *významná prohlášení a dokumenty předložené žadatelem*, včetně informací o tom, zda žadatel byl nebo by mohl být pronásledován nebo zda utrpěl nebo by mohl utrpět vážnou újmu.
31. Krajský soud považuje postup žalovaného za zcela nepřezkoumatelný (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Za dané situace, kdy podklady předložené žalobcem zcela prokazatelně mají přímou souvislost s jeho azylovým příběhem, není na místě „*nezahrnout*“ je mezi podklady pro napadené rozhodnutí. Žalovaný je navíc *via facti* v napadeném rozhodnutí hodnotil a dokonce je přijal jako určité – minimálně nepřímé - důkazy o některých tvrzeních žalobce, takže není pravdou, že by z nich vůbec nevycházel při rozhodování o věci samé. To nesvědčí o tom, že by je pouze „*vzal na vědomí*“, jak v napadeném rozhodnutí uvádí. Nelze pak při práci s podklady odvíjet úsudek o relevanci listin jako důkazních prostředků k meritu věci jen podle toho, zda žadatel souhlasí či nesouhlasí s vymezením okruhu podkladů správním orgánem, neboť odpovědnost za shromáždění podkladů náleží žalovanému.
32. Další rovina nepřezkoumatelnosti se týká části rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, proti němuž také míří gros žalobních námitek. Žalovaný v tomto ohledu pouze konstatoval (zcela shodně) podklady jako pro posouzení otázky pronásledování, s tím rozdílem, že celému příběhu žalobce věnoval pouhé tři hodnotící věty, které žádné příléhavé důvody skutkové ani právní neobsahují. Žalovaný tu v zásadě pouze odkazuje na své odůvodnění v otázce pronásledování žalobce. Znovu se tu pak zrcadlí rozpornost postupu žalovaného, který na jedné straně z předložených listin usuzuje, že neprokazují důvod útoku na osobu žalobce, ale na druhé straně je žalovaný nepřijal ani jako podklady pro rozhodnutí.
33. Krajský soud upozorňuje na to, že skutečnosti tvrzené žalobcem mohou být potenciálně relevantní z pohledu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu (tzn. korespondující čl. 15

písm. b) kvalifikační směrnice), podle nichž se vážnou újmou rozumí *mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest vůči žadateli v zemi původu*. Žalovaný se tvrzených skutkovým okolnostem spočívajícím zejm. v násilných usmrceních členů rodiny žalobce, uvěznění jeho bratra, jakož i aktuálně nedávné smrti jeho bratrance A. K. ve vězení nevěnoval s dostatečnou pozorností a jeho rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

34. Závěrem krajský soud uvádí, že dle současné právní úpravy není jeho úkolem hodnocení žalovaného jakkoliv předjímat či nahrazovat, ani předběžně hodnotit úspěšnost žádosti.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Krajský soud shrnuje, že pro uvedené závažné vady napadeného rozhodnutí musel sáhnout k jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení (výrok I). V něm bude žalovaný vázán názorem krajského soudu obsaženým v tomto rozsudku.
36. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení, které představují pouze náklady na právní zastoupení advokátem. Soud započítal zástupci žalobce dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, podání žaloby v sazbě dle novelizovaného znění advokátního tarifu ode dne 1. 1. 2025 (§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu v platném a účinném znění), tedy dvakrát 4620 Kč, což činí 9240 Kč. K tomu náleží dvakrát režijní paušál ve výši 450 Kč, tedy celkem 900 Kč. Zástupce žalobce nedoložil, že je plátcem DPH, pročež soud nezvýšil náhradu nákladů řízení o částku na tuto daň. Celkem náleží žalobci na náhradě vynaložených nákladů na odměnu za zastupování včetně příslušných náhrad částka 10 140 Kč. Tuto částku je povinen žalovaný vyplatit žalobci za podmínek uvedených ve výroku II tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. února 2026

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce